

©Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013. Această traducere a fost efectuată de către Grefa Curții și nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul prezentului document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was prepared by the Court's Registry and does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée par le greffe de la Cour et ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Emre c. Elvetiei (nº 2) - 5056/10

Hotărâre din 11.10.2011 [Secția II]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respect pentru viața de familie

Absența anulării interdicției unui străin de a rămâne pe teritoriul național, în pofida unei hotărâri a Curții ce a constatat încălcarea dreptului la respectul vieții private și de familie: *încălcare*

Articolul 46

Articolul 46-2

Executarea hotărârii

Eșecul revocării unui ordin de expulzare a unui străin de pe teritoriul național, în pofida unei hotărâri a Curții ce a constatat încălcarea dreptului la respectul vieții private și de familie: *încălcare*

În fapt – Reclamantul este un resortisant turc care a ajuns în Elveția împreună cu părinții săi în 1986. În 2003, ca urmare a condamnării sale pentru multiple infracțiuni comise între anii 1994 și 2000, Oficiul pentru străini a dispus interdicția de a rămâne pe teritoriul elvețian, pentru o perioadă nedeterminată. Această decizie a fost confirmată de către Tribunalul federal. În 2004, reclamantul a depus o cerere la Curtea Europeană care, printr-o hotărâre din 22 mai 2008 (cererea nr. 42034/04), a constatat că expulzarea sa permanentă de pe teritoriul elvețian constituie o încălcare a articolului 8. Ulterior, reclamantul a solicitat Tribunalului federal revizuirea ordinului administrativ privind interdicția sa. Tribunalul federal a admis cererea de revizuire și a limitat perioada de interdicție la zece ani. În septembrie 2009, reclamantul s-a căsătorit cu o persoană de cetățenie germană și a obținut permis de ședere german. Apoi, el a solicitat anularea ordinului de expulzare, ceea ce i-ar fi permis să se stabilească în Elveția, însă fără succes.

În drept – Articolul 8 coroborat cu articolul 46: Interdicția de a intra pe teritoriul elvețian timp de zece ani, a constituit o ingerință în dreptul reclamantului la respectul vieții sale de familie. Expulzarea sa a fost în conformitate cu legea și a urmărit un scop legitim, și anume, apărarea ordinii publice și prevenirea criminalității. Cu toate acestea, a trebuit să se verifice dacă în hotărârea sa de revizuire,

Tribunalul federal a respectat obligațiile Elveției de a asigura executarea efectivă a hotărârilor definitive ale Curții.

Dând curs hotărârii Curții, Tribunalul federal a redus perioada de interdicție a reclamantului de a se afla pe teritoriul Elveției la zece ani, considerând că interesul personal al acestuia să rămână în Elveția nu prevala asupra interesului public privind expulzarea sa. Pentru a ajunge la această concluzie, Tribunalul federal a recântărit interesele aflate în joc, rezultatul fiind opus celui la care a ajuns Curtea în hotărârea sa din 22 mai 2008. Este adevărat că, Tribunalul federal dispunea de o anumită marjă de apreciere în interpretarea hotărârii Curții, însă, în speță, acesta a înlocuit-o cu propria interpretare. Chiar presupunând că această abordare este acceptabilă și justificată prin prisma Convenției, noua apreciere făcută de către Tribunalul federal a argumentelor expuse de Curte în prima sa hotărâre, trebuia să fie de asemenea, completă și convingătoare. În acest sens, Curtea face referire la motivarea extrem de detaliată a primei sale hotărâri, inclusiv și la cântărirea concretă a intereselor specifice în cauză, care a determinat examinarea multiplelor elemente, precum natura infracțiunilor comise și severitatea sancțiunilor pronunțate, durata șederii reclamantului în Elveția, timpul ce s-a scurs între comiterea infracțiunilor și măsura litigioasă, comportamentul reclamantului în această perioadă, soliditatea legăturilor sociale, culturale și de familie în țara gazdă și în țara de destinație, caracteristicile particulare ale speței (problemele de sănătate ale reclamantului) și, în cele din urmă, caracterul definitiv al deciziei de expulzare. Cu toate acestea, Tribunalul federal în analiza sa, s-a limitat doar la ultimul dintre aceste elemente. Pentru a se conforma obligațiilor stricte impuse statelor în temeiul articolului 46, examinarea instanței ar fi trebuit să se axeze pe ansamblul elementelor enunțate.

În ceea ce privește interdicția aplicată reclamantului pentru o durată de zece ani de a ramane pe teritoriul elvețian, aceasta trebuie considerată ca o perioadă considerabilă de timp, disproporționată în raport cu infracțiunile comise. Referitor la evenimentele survenite după hotărârea Curții, precum căsătoria reclamantului și stabilirea sa în Germania, acestea sunt indicii clare că infracțiunile reclamantului ar putea fi calificate ca erori ale tinereții, recunoscute de el. Curtea este pregătită să accepte că, din acea perioadă, el se comportă ca o persoană responsabilă, care exercită o activitate profesională legală în măsura capacităților sale și care a stabilit propria unitate familială. Prin urmare, executarea firească a primei hotărâri a Curții, și cea care corespunde cel mai bine principiului *restitutio in integrum*, ar fi fost pur și simplu anularea cu efect imediat a ordinului de expulzare a reclamantului. Chiar presupunând că un rezultat diferit ar fi fost acceptabil, caracterul obligatoriu al hotărârii Curții în sensul articolului 46 § 1 și importanța executării efective a acesteia, cu bună credință și în conformitate cu spiritul și litera hotărârii, ar fi însemnat, în circumstanțele specifice ale cauzei, o examinare mai amănunțită a constatărilor Curții în prima sa hotărâre. În consecință, interdicția aplicată reclamantului de a rămâne pe teritoriul elvețian pentru zece ani, perioadă considerabilă în viața unei persoane, nu poate fi considerată necesară într-o societate democratică.

Concluzie: încălcare (cinci voturi pentru și doua împotrivă)

Articolul 41: 5 000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

(A se vedea de asemenea *Verein gegen Tierfabriken Schweiz (VgT) c. Elveției* [GC], n° 32772/02, 30 iunie 2009, Notă informativă n° 120)

© Consiliul European/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost efectuată de către Grefa Curții. Ea nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă nicio responsabilitate pentru

calitatea acesteia. Ea poate fi descărcată din baza de date a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din orice altă bază de date căreia HUDOC i-a transmis acest document. Traducerea poate fi reprodusă în scopuri necomerciale cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime împreună cu indicația de mai sus privind drepturile de autor. Orice persoană care intenționează să utilizeze fragmente din prezenta traducere în scopuri comerciale este rugată să contacteze adresa următoare: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was prepared by the Court's Registry. It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée par le greffe de la Cour. Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.